

Júlia

Világszerte Nr. 1

Michelle Conder

Napsugár kisasszony

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Conder, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 612. eredeti címe: *Living the Charade* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 612. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-386-4

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Ha a világ igazságos lenne, minden pillanatban betoppanhatna az a férfi, aki megoldja Miller Jacobs kétségbeesett helyzetét. Természetesen rendezett öltönyben, még rendezettebb személyiséggel. Nem olyan lenne, mint az öntelt bankár, aki szemben ült vele a divatos sydney-i bár kis faasztalánál, és már legalább két órája abba kellett volna hagynia az ivást.

– Tehát, szép hölgy, mit tehetek magáért? – hebegte éppen, de Miller oda sem figyelt rá.

Helyette barátnőjére, Ruby Clarksonra nézett. Hogy gondoltad, hogy ez a fickó játssza el a hétvégén a barátomat? – sugallta az arckifejezése. Ruby bocsánatkérően nézett rá, majd azt tette, amit csak egy igazán szép nő tehet meg: elbűvölő mosollyal tudatta a bankárral, hogy jobb lenne, ha eltűnne. Finoman, elvégre szakmai ügyben lehet még dolguk egymással.

Miller megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor a férfi tiltakozás nélkül kidülöngélt a félhomályos helyiségből.

– Ne mondj semmit! – figyelmeztette Ruby. – Elméletben tökéletes választás volt.

– Elméletben a legtöbb férfi tökéletes – vágott vissza leverten Miller. – De ha megismered őket, elkezdődnek a bajok.

– Elég borúsan látod a dolgokat.

Miller felvonta a szemöldökét. Jó oka volt rá, hogy így gondolkodjon. A randi egy órájába került, és alig volt szabadideje. A fehérbort, amelyet a bankár rendelt, ő főzéshez sem használta volna. A gondot azonban, amelybe egy füllentéssel keverte magát, még mindig nem oldotta meg. Azt állította ugyanis egy rámenős ügyfélnek, hogy a barátja szívesen elkísérné a hétvégi üzleti találkozóra.

T. J. Lyons kövér volt, tolakodó és ellenszenves. Személyes kihívásnak tekintette, hogy Millert meghódítsa. A hűvös álarc mögött forróvérű nő rejtőzik, mondta Dexternek, a főnökének. Még azt is hozzátette, hogy mindenképpen megszerzi a „kancái” közé. A lány véletlenül hallotta meg, amit mondott, de most is beleborzongott.

Lyons unalmas volt, és megvetette a nőket – de nagy megbízást reméltek tőle. Úgy hordta jellegzetes, széles karimájú ausztrál kalapját, az akubrát, mintha ő lenne az itteni Jockey Ewing. Amikor T. J. felszólította, hogy hozza csak magával az ötvenedik születésnapjára a „szeretőjét”, Miller bájos mosollyal közölte, hogy nagyon szívesen. A férfi összekötötte a kellemest a hasznossal: a születésnapjára rendelte oda Millert és a főnökét, hogy mutassák be neki a végleges üzleti terveket.

Ami azt jelentette, hogy holnap délutánra fel kell hajtania egy megfelelő férfit! Talán korai volt elzavarni a részeges bankárt...

Ruby a tenyerére támasztotta az állát.

– Biztos van más jelölt.

– Miért nem mondtam egyszerűen, hogy beteg a barátom?

– A főnököd amúgy is gyanakszik, hogy hazudtál, és nincs is barátod. Ha bevinné a mesédet, akkor is küzdhetnél a szerelmes megbízóval.

Miller elfintorodott.

– T. J. nem szerelmes, csak kalandot keres.

– Talán. Dexter viszont szerelmes beléd, ebben biztos vagyok.

Ruby meg volt róla győződve, hogy Miller főnöke beleszeretett a lányba, ő viszont nem vett észre semmit.

– Dexter nős!

– Külön él a feleségétől, és tudod, hogy odavan érted. Ezért is állítottad, hogy barátod van, nem csak T. J. miatt.

– Kemény hetem volt, és kimerültem – mondta Miller, és elkínzott sóhajjal hajtotta hátra a fejét. – Lehet, hogy nem kellett volna engednem az érzelmeimnek. Akkor nem hazudtam volna

ekkorát, de nagyon mérges voltam.

– Engedni az érzelmeknek? Te? Soha! – tiltakozott Ruby. Mindig azzal ugratták egymást, hogy Ruby kimondja, ami a szívért nyomja, Miller viszont mindent magába zár.

– Együttérzést reméltem, nem gúnyolódást – morogta Miller.

– Ugye Dexter is ajánlkozott védelmezőnek? – tudakolta a barátnője, mire ő felsóhajtott.

– Igen. Végül is az egyetemről ismerjük egymást. Csak kedves akart lenni azután, ahogy egy hete T. J. előadta magát.

Ruby a szemét forgatta.

– Viszont azt hazudtad, hogy barátod van, így hát elő kell varázsolnunk egyet.

– Kimentem mondjuk... tüdőgyulladással.

– Túl keményen dolgoztál, hogy hagyd szétrombolni a jövődet, bármelyikükről is van szó. Ha egyedül utazol, T. J. kikezdd veled. Ha pedig a felesége megtudja, olyan dührohamot kap, hogy egy évig hiába böngészed az álláshirdetéseket. Ismerem ezeket a helyzeteket. Az olyan férfiakat, mint T. J., soha nem vonják felelősségre zaklatásért.

Miller hat éve mindent megtett az Oracle Consulting Group nevű cégért, az iroda a második otthonává vált. Ha a cég megkapja T. J. milliós megbízását, hamarosan ő is tulajdonostárs lesz. Ezzel megvalósítja régi álmát, amelyre az anyja is mindig annyira vágyott.

– T. J. nem is zaklatott igazán – emlékeztette a barátnőjét.

– A legutóbbi megbeszélésen azt mondta, hogy szerződést kötne a cégetekkel, ha egy kicsit kedves lennél hozzá.

– Igazad van – helyeselt Miller, és megvetően fújta egyet. – Támadt egy ötletem!

Ruby meglepődve vont fel a szemöldökét.

– Hadd halljam!

– Kísérőt fogadok! Nézd meg ezt! – Elfordította az okostelefon képernyőjét, hogy a barátnője is láthassa. – Madame Chloe. Megbízható, tapasztalt és mindenekelőtt megértő urakat ajánl, akik megfelelnek egy mai nő igényeinek.

– Mutasd! – Ruby kivette a kezéből a készüléket. – Te jó ég! Ez az alak biztos, hogy le akar majd fektetni.

Miller átlesett a válla fölött. A képernyőn egy elképesztően leburnult férfi pózolt.

– „És beteljesítik az álmaidat” – olvasta tovább Ruby.

– Nem akarok lefeküdni veled! – szólt rá kissé ingerülten Miller.

Még csak az kellene, hogy a hormonjai megbolonduljanak, ilyen közel a célhoz! Az anyja elkövette ezt a hibát, és boldogtalan lett.

– Választhatsz rendőrt, pilótát, könyvelőt. – Ruby kuncogott, és lehalkította a hangját. – Egy borostás, de tiszta mesterembert. Vagy várj! Egy sportrajongót!

Miller megborzongott. Létezik okos nő, akit érdekelne egy sportbolond?

– Ruby! – Mosolyogva vette ki barátnője kezéből a telefont. – Most komolyan! A jövőmről beszélünk. Tisztességes fickóra van szükségem, aki udvarias, és teszi, amit mondok. Na és illik a többiek közé.

– Nos... Ruby vigyorogva pillantott a kijelzőre. – Az ott úgy fest, mintha leginkább egy melegbárba illene.

Miller sötét arccal ráncolta a homlokát, és végigfutott még pár képen.

– Mind ugyanúgy néznek ki – jegyezte meg, és kezdett kétségbeesni. – Csak tudnám, hogy Madame Chloe hol találja ezeket az alakokat!

Aztán meglátta, mennyibe kerülne a férfi társaság.

– Remélem, ez az összeg egész hónapra szól! – szisszent fel.

– Felejtsd el ezt a céget! – parancsolt rá szigorúan Ruby. – A kínálat jó része annyit tudna csak kinyögni, hogy „Ó, igen?”, vagy „Mennyire akarod keményen?” Te okos nő vagy, és nemsokára tulajdonos leszel Ausztrália egyik legnagyobb pénzügyi tanácsadó cégénél. Melyik tudná meggyőzően alakítani a barátodat?

– Egy ilyen férfival ki lennék segítve. Nem szólalna meg, csak ha muszáj, és tenné, amit mondok.

A helyiségben csak néhány vendég lézengett, aki munka után tért be egy italra. Ruby végignézett a kínálaton. Közben Miller az üzleti tervre gondolt, amelyet ma este még át kell futnia.

– Madárinfluenza? – vetette fel, miközben lázasan kereste a valódi megoldást.

– Senki nem venné be, hogy a barátod elkapta a madárinfluenzát.

– Magamra gondoltam – sóhajtott a lány. – Akkor én is otthon maradhatnék.

– Egy pillanat! Mi van azzal, ott?

– Kivel? – kérdezte Miller, és a telefonjára nézett, de sötét volt a képernyő.

– Az a cucci pasas a pultnál, három óránál – írta le pontosabban Ruby, kire gondol.

– Öt év egyetem és hat év munka után még mindig ugyanazt a titkos nyelvet használjuk, ha férfit akarunk fogni – kuncogott Miller, és a szemét forgatta.

– Évszázadok óta nem próbáltunk férfit fogni – nevetett fel Ruby.

– És ez maradjon így a következő évtizedben is – vágta rá Miller, majd észrevétlenül megnézte, kire mutat Miller. Egy magas férfi támaszkodott hanyagul az ívelt bárpultnak. A lány tekintete végigfutott kifakult farmerba bújtatott hosszú combján, keskeny csípőjén. Széles mellkasán viseltes póló feszült, rajta kihívó mondat, piros betűkkel. Miller lekicsinylően elhúzta a száját, amikor elolvasta a feliratot, majd felnézett a férfi arcára. Háromnapos borostát látott, egyenes orrot, sötétbarna haját – és mélyen ülő világos szempárt, amely egyenesen őrá szegeződött.

Lusta, de izgató pillantásától Miller szíve kihagyott egy pillanatra. Elakadt a lélegzete, az arca égett. Idegesítette, hogy így hat rá a férfi. Gyorsan lesütötte a szemét, mint egy kisgyerek, akit kekszlopáson kaptak. Teljesen összezavarodott, pedig alig öt másodperce nézte az idegent.

Bár érezte, hogy a férfi még mindig figyel, megjegyezte:

– Lukak vannak a farmerján, és az áll a pólóján: „A te tempódban, vagy az enyémben?” Hány pohárral ittál meg ebből a pocsék borból?

Ruby a pult felé pillantott.

– Nem rá gondoltam, bár istenien kitölti azt a pólót. Hanem az öltönyösre, akivel beszélget.

Miller lopva végigmérte az öltönyös férfit, akit eddig észre sem vett. Hasonló hajsزín, határozott, borotvált áll, formás orr, remek öltöny. Igen, ő már inkább az ízlése.

– Azt hiszem, őt ismerem! – kiáltott fel halkán Ruby.

– Lyukas Farmer urat?

– Nem! – rázta meg a fejét Ruby, miközben nyíltan a férfiakra mosolygott. Miller nem is mert feléjük fordulni. – Azt a jóképű fickót mellette. Az öltönyöst. Valami Samnek hívják. Szinte biztos vagyok benne, hogy ügyvéd a Los Angeles-i irodánkban. Pontosán ő az, akire szükséged van!

Miller a pult felé lesett.

– Nem szedek fel idegeneket, még ha azt is hiszed, hogy ismered ezt a férfit. Gyorsan kiszaladok a mosdóba, aztán osztozzunk egy taxin hazáig! És ne bámuld őket! Még azt hiszik, hogy akarunk tőlük valamit.

– De hát akarunk is!

– Ahogy a borostás kinéz, egy pillantásától összeesnél – szólt rá sötéten Miller.

– Éppen ezért annyira étvágygerjesztő – mondta mosolyogva Ruby.

– De nem nekem!

Miller kiment a mosdóba. Kicsit jobban érezte magát, amint eldöntötte, hogy véget vet az estének. A hétvége még mindig aggasztotta, de túl fáradt volt ahhoz, hogy tovább törje a fejét.

– Ne bámuld azt a két nőt! Nem azért jöttünk ide, hogy felszedjük valakit! – morgott rá Valentino Ventura az öccsére.

– Megoldódna, hogy mit kezdj magaddal a hétvégén.

Valentino felhorkant.

– Amikor eljön az a nap, hogy az öcsém szervezi a hétvégi szórakozásomat, érett leszek a temetőre.

Sam nem nevetett, Valentino pedig szidta magát a szóhasználatért.

– Hogy áll az autód? – kérdezte az öccse, mire Valentino felsóhajtott.

- Még dolgozni kell a futóművön, és a vezérlés sem tökéletes.
- Elkészül időre?

Valentino egész nap az új autón dolgozott. Nem akart most arra emlékezni, hogy pár remek futam után elhagyta a szerencse. Csak a következőt kell megnyernie, hogy a kétkedőket elhallgattassa. Voltak, akik kedvesen utaltak rá, hogy soha nem lesz olyan jó, mint az apja volt. Nem érdekelte a véleményük, de szívesen bebizonyította volna, hogy tévednek. Ezért akarta utolérni az apja eredményeit, aki tizenhét éve egy versenyen szenvedett halálos balesetet.

- Én azért ideges lennék a helyedben – bizonygatta Sam.

Lehet, hogy én is, gondolta Valentino, ha a saját lelkiállapotomat elemezgetném. Ám az ő szakmájában az érzelmek halálosak lehetnek. Nem is engedett nekik már évek óta.

- Azért, mert te ügyvéd vagy, négyezer dolláros öltönyben.
- Öt.

– Vissza kellene kérned a pénzt, öcsi – jegyezte meg Valentino, majd a szájához emelte a sörösüveget.

- Pont te beszélsz? – nevetett Sam. – Már a középiskolában is hordtad ezt a pólót.

– Hé, ne pocskondiázd a szerencsepólómat! – tiltakozott Valentino, hátha ezzel eltéríti az öccsét a versenytől.

- Elnézést, ismerjük egymást?

Valentino a szőke nőre pillantott, aki az utóbbi tíz percben folyamatosan bámulta. Kellemesen meglepte, hogy nem hozzá fordult, hanem az öccséhez. Körülnézett, hátha meglátja az édes kis barátnőjét is, de az eltűnt valahová.

– Nem, amennyire tudom – felelte Sam, elbűvölve a csinos szőkeségtől. – Sam Ventura vagyok, ő pedig a bátyám, Valentino.

– Én ismerem magát – mondta meggyőződéssel a szőke nő. – A Clayton Smythe ügyvédi irodánál dolgozik Los Angelesben, és vállalati joggal foglalkozik.

- Talált – ismerte el mosolyogva Sam.

– Ruby Clarkson. Hátrányos megkülönböztetéssel kapcsolatos jogi ügyek, sydney-i iroda. – A nő kezét nyújtott. – Mondja, kérem, hogy itt tölti a hétvégét, és szabad, mint a madár!

Valentino reménykedett, hogy Sam nem szúrja el a lehetőséget. A nő az ő ízlésének kicsit merész volt, de a mosolya lehangoló, az alakja remek. Ha az öccse nem rontja el a dolgot, máris félúton jár a nő hálószobájába.

Amikor Valentino megint körbenézett, felfedezte a másik nőt. Élénkpirossal szegett fekete kosztümben állt az üres asztalnál, ahol a barátnőjét hagyta. Döbbenet ült ki az arcára, amikor meglátta, hogy az velük beszélget.

Jeges tekintettel nézett Tinóra, majd kihúzta magát. Az ajtó felé nézett, mintha menekülni akarna. A férfi végigmérte újból, tetőtől talpig. Kulturált, magabiztos, és jó az alakja. Szépen mozog: kecses és határozott. Ha képes lenne kipréselni magából egy mosolyt, még tetszene is neki.

Amikor a lány közelebb ért, látta, hogy a haja egyenes és mogyoróbarna. A bőre pedig... soha nem látott még ilyen selymes bőrt. Szív alakú ajkát érzéki órákra teremtették, nagy szeme kéken ragyogott.

- Visszajöttem, Ruby. Menjünk! – közölte.

- Csak nyugodtan, ne rohanjanak! Rendelhetek maguknak egy italt? – hallotta magát Valentino.

- Teljesen nyugodt vagyok – közölte hidegen a lány. – Ha pedig italt akarok, rendelék magamnak.

– Miller! – szólt rá a barátnője, aki próbálta szépíteni a helyzetet. – Ő itt Sam és a bátyja, Valentino. A jó hír az, hogy Sam ráér a hétvégén.

A Miller nevű nő nem mozdult, csak a szája sarka rándult meg, mintha rendre akarná utasítani a barátnőjét. Végül visszafogta magát.

– Jó estét, Sam, jó estét, Valentino! – A férfi kurtán biccentett. – Nagyon örültem, de Rubynak és nekem most mennünk kell.

- Miller! – susogta a barátnője. – Ő lenne a tökéletes megoldás!

Valentino meghallotta az utolsó mondatot. Kérdőn felvont szemöldökkel nézett az öccsére.

– Miller alighanem barátot keres a hétvégére – találgatott Sam.

Valentino hátradőlt a bárshékén. Férfit keres a hétvégére, és Sammel próbálkozik, nem vele? Ez furcsa.

– Nem szükséges – mondta udvariasan a kis napsugár. – Elnézést kérek a zavarásért. Most mennünk kell.

– Semmi baj – szólalt meg Sam. – Nagyon örülök, hogy felajánlhatom a szolgálataimat.

A szolgálatait? Miféle szolgálatról van szó?

– Felvilágosítana valaki? – kérdezte Valentino.

– Millernek szüksége van egy álbarátra a hétvégén, aki segít kordában tartani egy rámenős megbízót – magyarázta Ruby a helyzetet.

Valentino Millert nézte, aki dermedten állt mellettük.

– Próbálta már elmondani az illetőnek, hogy nem érdeklí magát? – kérdezte barátságosan.

– Hogy ez nekem miért nem jutott eszembe? – vágott vissza hetykén a lány.

– Azért, mert néha azt a legnehezebb felismerni, ami a legnyilvánvalóbb – mondta a férfi, és felülvizsgálta a korábbi véleményét.

Lehet, hogy a lány formás, és az arca angyali, ám közben dühös, görcsös és túl határozott. Egyáltalán nem az ő esete.

– Nem ezen a hétvégén lesz a hajókirándulás Dante bátyánk jachtján? Úgy emlékszem, egy ügyfelet is magaddal viszel – emlékeztette az öccsét.

Sam felnyögött, mintha fogorvossal fenyegetnék.

– A fenébe, ezt elfelejtettem!

– Valóban? – sóhajtott Ruby, aki éppen olyan csalódottnak tűnt, mint az ügyvéd.

Valentino azon tanakodott: vajon a másik nőnek ennyire nehéz a felfogása? Vagy nem akarja látni, mi folyik a szőkeség és az öccse között?

– Te méész – jelentette ki a testvére, mire Valentino megdermedt. – Te mondtad, hogy a hétvégén egészen mással akarsz foglalkozni, mint eddig. Tökéletes megoldás lenne neked is, Millernek is.

Valentino úgy nézett az öccsére, mintha nem lenne ki a négy kereke. A menedzsere és a csapatfőnök azt javasolták, kapcsolódjon ki, hogy ne a versenyen járjon az esze. Biztosan nem arra gondoltak, hogy játssza el egy sóatlan nőszemély barátját.

– Azt nem hiszem – szólalt meg Napsugár kisasszony sötéten, mintha maga az ötlet is hajmeresztő lenne.

Valentinót azonban felingerelte, hogy a lány nem veszi férfiszámba.

– Talán feldühítettem valamivel? – kérdezte, miközben alaposan végigmustrálta.

– Egyáltalán nem – felelte a lány, de a hangja másról árulkodott. Megvetően méregette a férfi pólóján a feliratot.

– Vagy úgy... Azt hiszem, értem. Nem vagyok elég jó magának, Napsugár?

Amikor látta a nő szemében a haragot, tudta, hogy fején találta a szöveget. Nevetnie kellett. Nemcsak azért, mert ez a fiatal lány nem ismerte fel, inkább az mulattatta, hogy a lány megveti, mert egy kicsit szakadtan öltözött.

– Nem erről van szó. Csak éppen nem vagyok ennyire kétségbeesett.

Lehunyta a szemét, amikor rájött, mennyire goromba volt. Ám Valentino még szélesebben mosolygott. Tudta, hogy a lány mást mondana, ha felismerte volna. Nem győzné rebegettetni a szempilláját, és lopva a zsebébe dugná a telefonszámát. Most viszont úgy néz rá, mint egy fertőző betegre.

– De igen, az vagy – javította ki a barátnője.

Valentino lazán belekortyolt a sörébe, Miller tekintete ellenben elsötétült.

– Ruby, kérlek!

– Kezessedem a bátyámért – vetette közbe Sam. – Most úgy fest, mintha a kukából mászott volna ki, de ha egy kicsit kicsípi magát, nagyon is szalonképes.

Most Valentinón volt a sor, hogy mérgesen ráncolja a homlokát. Vissza akarta utasítani a kihívást, amikor elcsípte a lány pillantását. Rájött, hogy Miller éppen ebben reménykedik.

– Ugyan már, Valentino! – folytatta Sam, mielőtt válaszolhatott volna. – Képzeld el, hogy Dee kerül hasonló helyzetbe! Te is azt akarnád, hogy egy tisztességes férfi segítsen neki, vagy nem?

Valentino még jobban elkomorodott. Aljasság volt Samtól, hogy a kishúgára emlékeztette, aki egyedül él New Yorkban.

– Semmi baj, ez nem volt jó ötlet – szólt közbe gyorsan a karót nyelt csaj. – Mi köddé válunk, maguk meg elfelejtik ezt a beszélgetést!

Valentino belekortyolt a sörébe. Észrevette, hogy a lány a torkát bámulja, miközben nyel. A szeme most indigókéknek tűnt. Érdekesnek találta, amíg meg nem érezte, hogyan hat rá a nő.

– Tehát nem hiszi, hogy szép pár lennénk? – Látta, hogy a lány szeme felvillan, és sötét hangon hozzátette: – Én igen.

– Én nem – válaszolta Miller szenvtelenül.

– Na és mihez kezd, ha én nem segítek? – tudakolta Valentino. – Mit tesz, amikor a megbízója megint zaklatja majd?

Nem érdekelte az öccse csodálkozó tekintete. Millerre nézett, aki kínlódva elfintorodott.

Valentino arcára ekkor kiült a védjegyévé vált elbűvölő mosoly. Tudta, mennyire meg fog döbbsenni a lány.

– Rendben, vállalom.

Miller mély lélegzetet vett, és végignézett a vele szemben álló férfin. Bárdolatlan, nyers, koszos – de ilyen szép testet még soha nem látott! Hosszú pillákkal körülvelt, szürkés-kék szeme is különleges volt, érzéki ajkán mindentudó mosoly ült.

Sajnos azonban nyilvánvaló, hogy a férfi örült.

Persze neki szüksége van valakire, aki a barátjának adja ki magát, ám előbb bérelne kíséret, még ha rámenne is az éves fizetése, mint hogy ettől az alaktól segítséget fogadjon el. Az öccsétől igen, de azt nem tudná tettetni, hogy szereti ezt a férfit. Látszik rajta, hogy egy intésére ugranak a nők. Ha ugyan el nem alélnak előtte.

Pohárcsörgés rántotta ki a gondolataiból. Érezte, hogy elpirul. Rájött, hogy végig a férfi száját bámulta, amíg Ruby és Sam a válaszára vártak.

– Nos, Napsugár, hogy döntött?

Miller utálta a férfi mély, önelégült hangját. Nem válaszolt rögtön, csak amikor rájött, hogy a férfi nemet vár tőle.

Soha nem is akart segíteni rajta! Kell neki a hidegzuhany. Ő pedig éppen a megfelelő hangulatban volt hozzá, hogy megnyissa a csapot. Kicsit még hallgatott, hogy nyomatékokot adjon a szavainak. Előre örült a hatásnak.

– Nincs véletlenül egy öltönye? – kérdezte mézédés hangon.